

Маргарита като се приближи, пригърна колѣнетѣ на господарката си и извика. О! блага и благородна ми Господжа, азъ ти носѣхъ благополучни « извѣстїа за драгоцѣнното ти Генриче, « то е живо, и слѣдъ малко ще го видишъ пакъ. « Нѣжна-та майка ѣхъ гледаше безъ да може да продума нити единъ речъ, толкози много бѣше ѣхъ обладала радость-та и изпълненїе-то. Та еще нѣбѣше се съзела, когато се ави явѣба Менрадъ, кой-то се постара съ готвѣмо вниманїе да ѣхъ приготви, до като стигнатъ сѣнъ и съпрѣдѣ-а и. Княгиня-та като се намѣрѣваше въ готвѣмо смѣщенїе отъ крайното си благополучїе не само забрави за да цалѣни рѣкъ на честныа старецъ спорѣдъ свѣчаа, но забрави и да го покани, за да седне да си почини.

Но каква бѣше радость-та и уди-